

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Άσθναίος μεγαλόμορος Μπριλλάντης βρισκόταν οικονομικός στο δούλεμά του κρημιού. Έχει τριάντα, χροιάσει μεγάλα ποσά, τον περιμέρι ή δούτοχια, ή φυλακή, ή άμτιχια... Ένα μόνον μέσον σωτηρίας υπάρχει: Η άπαντρωτή ή κόρη του Φλώρα — ένα έθιμνικό, λουλούδι θουρράς — τον βοδούλοτου θουρράτου Καστή Άρτέμη, έναν έξοχόν χήρον, πάλαι πεθάνει ή γυναίκα του με τή σκληρότητα και τή άπαυδρασία του κι' έχει παιδί είκοσι ετών. Ο Άρτέμης, που λαχταράει τή Φλώρα, κάνει τήν πρόταση αυτή στον Μπριλλάντην. Κι' ο δούτοχος πατέρας, μετά νυχτιές άγωνίας, κατέ' ίθιαίτερος τήν κόρη του και τής τ' άποκαλύπτει όλα, με βουρκωμένα μάτια. Η Φλώρα εφραίνεται, κλαίει, σπαράσσεται, μά θέλει στο τέλος να θυσιαστή χήρον του πατέρα της, χήρον τής οικονομίας της. Στο μεταξύ αυτό επισκέπτεται τή Φλώρα ο Άρτέμης και' άπαυδρασίαν. Στην τελευταία του μάστιγα έπισκοπή παίρνει μαζί του και τον γιού του, τον Λεάνδρον. Ο Λεάνδρος Άρτέμης κάνει πολύ καλή εντύπωση στη Φλώρα. Είναι μία χήρα και ποικίλη καρδιά, σαν τή δική της. Με ένα μιλούν. Η Φλώρα αντιλαμβάνεται έξοχον τον Άρτέμη να κωπηλάτη τον γιού του με ζήλια, με καλοσύνη, γιατί ή θία ή έτοιμασίαν ζήτης να μη καταγγείλουν τον φονιά γυριό της, χήρον του παιδιού της... Απελευθεριώνη πιο πολύ τώρα ή Φλώρα, γυρίζει σπίτι της, με τήν άπόφαση ν' άπολύγη τήν έννοιά της με τον Άρτέμη. Τis σκέφτει τήσ άδικος ούτως ή άνατρείει μία άπροσότη αναντήρη της με τον Λεάνδρον. Με θέρμη και συγκινητικότητα ο Λεάνδρος τήν παρακαλεί να δεχθή να γίνη υπήκοος του. Κι' άκούσθη πειά ή έτοιμασία για το γάμο, ο όποιος γίνεται κατά τή Χριστούγεννα. Μετά το μυστήριο ο Άρτέμης φεύγει με τή Φλώρα για μία έξοχική του έπαυλη, που βρισκόταν έξω από τήν Κρήσια.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Πήρε ένα κάθισμα και κάθισε πλάι μου.

Με κωτιτσόσε στα μάτια.

Κρεμόταν άπ' τή χείλη μου.

Η αισιή, ή θουβαξίμρα μου έπικρατούσε με συνέτριβε...

—Εύχαριστώ για τ' ένδιαφέρον που δείχνετε για μένα, είπα στο σύζυγό μου. Μη με παρεξηγήτε ώστόσο για τή στάσι μου. Δέν ζέρτε πόσο είμαι άβροαστή!...

—Τό καταλαβαίνω, παιδί μου. Καί γι' αυτό, δέν θάκανες άσχημα, άν πλάγιαζες.

—Εύχαριστώ!... Έχετε δικιο, Θ' άκούσω τή συμβουλή σας.

—Ναι, κόρη μου. Ο ύπνος θα σας κάμη καλό...

Σηκώθηκα έπάνω.

—Έλπίζω πως ο Άρτέμης θάφευγει και θα μ' άφηνει μόνη. Μά δούτοχώς δέν συνέθεη τίποτε τέτοιο.

—Έφριζα τό έπιαναφόρι μου σέ μία πολυθρόνα και προσποιήθηκα πως πρόκειται να γδυθώ.

Ο Άρτέμης σηκώθηκε.

Δόξα σοι ο Θεός!...

—Σ' αφήνω, φλώρα, μου είπε. Κάμει, παιδί μου, όπως σέ συμβούλεψα. Πλάγιασε. Αυτό θα σου κάμη καλό.

Μου πήρε το χέρι, μου τό φίλησε και έφυγε.

Μά πάλι δέν μου είπε καλή νύχτα.

Γιατί... Γιατί!...

—Ωστόσο, άποφάσισα να πέσω στο κρεβάτι. Έκλεισα τό τζάμι κι' άρχισα να γδύνωμαι. Τη στιγμή αυτή το θλέμμα μου έπεσε στην πόρτα και μία σκέψη μου ήρθε στο μυαλό: Άν τραβούσα τό σύρτη από μέσα; Μά όχι, δέν πρέπει, ουλλογίσθηκα.

Κι' έξακολούθησα να γδύνωμαι...

Πλάγιασα κατόπιν στο κρεβάτι, άφού γονάτισα και έκέτευσα τον Θεό να με λυτηθή και να με γλυτώση από κάθε άποόπτο.

Ήμουν έξαντλημένη κι' ό-

μος δέν ένύσταζα.

Τό σώμα μου πονούσε, τό μυαλό μου ήταν θολό, τά έξεφάρα μου βαρεία!...

Κι' όμως, ο ύπνος μου φιλούσε τά μάτια κι' έφευγε πάλι άμέσως!...

Τι είχα!...

Με σκότωνε ή άγωνία, με τρώαζε, κι' έκανε να πετάγουναι στον παραμικρό θόρυθο.

Άν ξανυχούσε ο Άρτέμης, τί θάκανα;

Η σκέψη αυτή με πάγωνε, μ' έκανε ν' ανατριχιάζω!...

Ήταν ή πρώτη νύχτα του γάμου μου αυτή ή πρώτη νύχτα μιας ζωής θασάνον κι' άπογοητεύσεων;

Καιμιά κόρη δέν θα έβρήκε ποτέ στη θείο μου. Ποτέ!...

Βρισκόμουνα μέσα στη νυφική πασταδά, πάνω στο νυφικό, στο αυχυνικό κρεβάτι, όλομόνη! Κι' έτρεμα μήπως έρθει ο σύζυγός μου, ο άνδρας στον όποιο άήκα!...

Τι άπαίσια νυχτιά!...

Χίλιες φορές σκέφθηκα να σηκωθώ και να κλειδώσω τήν πόρτα, μά πάλι κρατιόμουνα και θιστάζα. Δέν ήθελα να δείξω στον Άρτέμη ότι φοβόμουνα... Δέν ήθελα να τού κάμω μία τέτοια προσβολή!...

Η ώρα είχε περάσει άρκετά.

Άπόλυτη γαλήνη άπλωνόταν έξω και μέσα στο σπίτι. Η γαλήνη ένός τάφου!... Καί νεκρή, παγωμένη άπ' τον τρόμο μου βρισκόμουνα έγώ μέσα σ' αυτόν τον τάφο!...

Έπειτα από άρκετής ώρας άγωνία, με πήρε ο ύπνος. Πόσο κοιμήθηκα δέν ξέρω. Άλαφρά όμως, έννοιισα μέσα στον ύπνο μου ένα κρύο, παγωμένο χέρι, να μ' άγκαλιάζη, να με πασπατεύη στο γυμνό όμο μου!...

Έφριζα και τινάχτηκα άμέσως έπάνω. Κούταξα έντρομη γύρω μου, μά τό δωμάτιο ήταν έρημο. Η πόρτα κλειστή. Καί άπόλυτη γαλήνη και σιωπή γύρω!...

Όνειρο ήταν! Ήθελίστα.

Και σκεπάζθηκα καλά, γιατί ο όμως μου είχε μείνει ξέσκεπος και κρύωνα, παρά τή ζεστασιά που ύπήρχε μέσα στο δωμάτιο.

Ένα άσημένο κατήλι, κρεμασμένο άντίκρυ στο κρεβάτι, με ρός κροστάλινο γλόμπο, ποθούισα μ' ένα τεράστιο έθιμνικό άνθος, έρριχνε γυρω τό τριανταφυλλένιο, άπάλό φός του!...

Η γαλήνη αυτή με ήσυχάσε. Τά παραμύθια νύτρα μου καμύλισσα. Καί θέβαιη πειά ότι κανένα κακό δέν με άπειλούσε, άποφάσισα να κοιμηθώ.

Ο ύπνος με πήρε άμέσως οχεδόν. Κοιμήθηκα θαθεία, σαν πεθαμένη!...

Θά ήταν τέσσερες ή πέντε, μετά τά μεσάνυχτα, όταν αισθάνθηκα, παρ' όλο τό θύθισμα, στο όποιο βρισκόμουνα, αισθάνθηκα λέω, κάποιον να σκύβη έπάνω μου και να με κутτάζη έπίμονα!...

Μία ζεστή πνοή σωβκαγε τό πρόσωπο... μία πνοή ανθρώπου π' άνασαινει θαθεία. Κι' έπειτα... έπειτα ένα χέρι άκούμπησε πάνω άπό τό μέτωπό μου και μου χάιδεψε τά μαλλιά. Με χάζεψε έλαφρά πολύ-πολύ έλαφρά κι' όμως ανατριχιάσα. Κ' ή ανατριχίλα αυτή μ' έκανε νά ελιπηνώ άπόότμα, τρομαγμένη, λαχταρισμένη.

Άνοιξα τά μάτια μου και

είδα με τρόμο να στέκη, σκυμμένος από πάνω μου, ο 'Αρτέμις. Ή ταραχή μου ήταν τόση, ώστε μία πιχτή κραυγή σόθου, μου ξέφυγε.

Ο 'Αρτέμις έκαμε ένα βήμα πίσω. — Τρόμαξες, Φλώρα! μω ψιθύρια. Είχα στυλόμεν τα μάτια μου άπάνω του, χωρίς να μιλω. — Σε ξύπνησα, άγάπη μου, που έπαι ξανά. Σου ζητώ συνόμην. Δεν ήθελα να σε άνησυχώ...

Ξαφνικά, άντελήφθην, ότι ο 'Αρτέμις φορούσε τις πιτζάμες του. Δεν είχε κοιμηθί λοιπόν άκόμα; Είχε έρθει στη νυφική παστάδα, με τό δικαίωμα του συζύγου;

Ήταν τόσο φυσικό αυτό, τόσο δικαιολογημένο, κι' όμως μ' έκανε να τρέμω σύγκορμη.

Τ' άσπεϊσα είχαν τελειώσει. Ο άνδρας που διάλεξαν για σύζυγό μου και τον όποιο έγω ή ίδια δεχτικά ύπομονετικά, για σύντροφο της ζωής μου, έρχόταν ν' άπαιτήση άπ' τη σύζυγο του τη ζεστασιά της άγάπης και τ' άχάδια του έρωτος.

Έλπιζα ωστόσο, ότι ή ταραχή μου θάκανε κι' αυτή τη φορά τον 'Αρτέμη να φύγει και να μ' άφήση ήσυχη. Μά δεν συνέβη τίποτε τέτοιο. Κάθηκε πλάϊ στό κρεβάτι μου μούπισσε τό χέρι και κυττάζοντάς με με λαχταρά στα μάτια, μου έπαι:

— Λυπούμαι, που είσαι τόσο έκνευρισμένη άποψε, Φλώρα μου. Θάθελα να είσαι εύχαριστημένη...

— Μά δεν είμαι δυσαρεστημένη... ψιθύρια.

— Να!... ίσως, αλλά δεν είσαι και χαροδόμενη. Σε θλέπω λυπημένη κι' αυτό μου σπαράζει την καρδιά...

Μου χάιδευε τό χέρι κι' όμως δεν είχα τη δύναμη να τό τραβήσω. — Επειτα σήκωσε τό χέρι του και μου χάιδευε τά μαλλιά. "Ενοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται. Νόμιζα, πώς θα ξεψυχώσω. "Ηθελα να ρωτάω: "Μή... μή... φύγετε!..." Άλλά δεν είχα τό θάρρος.

Τό μόνο πούκανα, ήταν να κλείσω τά μάτια μου. Τα σφάλισα για ά μη θλέπω, για να μη μου ξεφύγη καμιά κραυγή τρούμαξες.

Ο 'Αρτέμις όμως τό παρεξήγησε αυτό. Νόμιζε πώς έκλεισα τά βλέφαρά μου άπό εύχαρίστηση... Κι' άπότομα, ένώ μου χάιδευε τά μαλλιά, έσκυψε άπάνω μου, όπως σκύβει ο διψασμένος στρατοκόπος πάνω άπ' τό κρουσταλλένιο νερό της πηγής, έσκυψε να με φιλήση...

Γά χείλη του άγγιζαν τά δικά μου. Ή πνοή του μούκαψε τό πρόσωπο. Τό χέρι του έσφιξε τό δικό μου, τόσος δυνατά, ώστε πόνεσα.

Τρελλή άπό έναν άλλόκοτο φόβο, έξάλλη, άναστατωμένη, τραβήχτηκα άπότομα προς την άλλη πλευρά του κρεβάτιου.

— "Οχι, όχι, άφήστε με! τραύλισα. Μά ο 'Αρτέμις έξακολουθούσε να μου κρατάη σφιχτά τό χέρι. Φαινόταν άποφασισμένος αυτή τη φορά, να μη φύγη άπό κοντά μου. Μήπως δεν ήμουν ή γυναίκα του;

— "Ησούαες, Φλώρα, μου έπαι. Γιατί κάνεις σαν μικρό παιδί; Τί σε τρομάζει, έπί τέλους; Έρω; — "Ω, όχι, όχι.

— Τότε;

— Δεν ξέρω... Μή με παρεξηγήτε, σας παρακαλώ. Δεν είμαι καλά άποψε. Δεν είμαι καθόλου καλά, σας θεσπαώ...

— Μά τί έχεις, άγάπη μου; Έλα κοντά μου. Γιατί μ' άποφεύγεις; Έλα στην άγκαλιά μου, Φλώρα μου!...

Μιλώντας έτσι, σηκώθηκε άπ' τό κάθισμά του, κάθισε στην άκρη του κρεβάτιού και θέλω να μ' άγκαλιάση.

Δεν είχα πειά άπό πού να φύγω... Δεν μπορούσα να κάμω τίποτε πειά...

Κι' άπέθην στην τυχή μου.

"Εκλεισα τά μάτια μου και σφίγγοντας δυνατά τά δόντια μου, συγκέντρωσα όλη μου τη σκέψη στό θεό.

— "Θέ μω, ως πεθάνω καλύτερα!...

Ο 'Αρτέμις, θλεπόντάς με έτσι άφήμενη στό έλεός του, άνοιξε την άγκαλιά του, μ' έσφιξε μέσος στα δυνατά του χέρια και κόλλησε τά χείλη του στα χείλη μου.

Τετέλειστα!...

Νόμιζα πώς θα μου φύγη ή ψυχή, πώς θα λιποθυμήσω και θα τό προτιμούσα αυτό. Θά ήταν μιά λύσις. Μά δεν συνέβη τίποτε τέτοιο δυστυχώς. "Αντίθετος φουρτούσισε μέσα μου ή άηδία έναντιόν του άνθρώπου που με κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του. Τά χείλη του μ' έκκαιγαν σαν πυρακτωμένο σιδε-

ρο, με πονούσαν... Τά θάναυσα χέρια του, πούσφιγγαν τό σώμα μου, τό άσυνήθιστο σε τέτοια βίαία χάδια, με κατεπλήγωναν, μ' έξήθρβωναν, μ' έμολώντιζαν...

"Οχι, λοιπόν, χίλιες φορές όχι, δεν μπορούσε να συνεχισθί ή κωμωδία αυτή. "Ας κατεστρέφε τό πάν πλεον. "Αδισφορούσα για όλα και για τον ίδιο τον πατέρα μου. Δεν ήμουν ένα κομμάτι κρέας, χωρίς ψυχή, για να με μεταχειρίζονται έτσι.

Τινάχτηκα άπότομα, ξέφυγα άπ' την άγκαλιά του συζύγου μου, πήδησα κάτω άπ' τό κρεβάτι, κι' έτσι μισόγυμνη, άνυπόδητη, λαχανιασμένη, σωριάστηκα σε μιά γωνία του δωματίου κι' άρχισα να κλαίω, να κλαίω, με δυνατά άναφυλλητά.

"Όλη μου ή λύπη, όλη μου ή άπελπισία είχαν ξεσπίσει τόρα σ' ένα θρήνο δυνατό, ύστερικό, άπελπισμένο.

Ο "Αστέμης άσπίσε.

Είχε σταθή επί μέρη της κρεβατοκάμαρας και με κύτταζε, σαν άποθλακασμένος.

"Εμάντευε άραγε τί άκριβώς μου συνέβαινε ή τέπαινε δ' αϊτό για κοριτσιότικους ύστερισμούς;

Καταλάβαινε την άηδία που μου ενέπνευσε...

... .. Σταματώ στό σημείο αυτό...

"Η στενωχώρια που νοιώθω, δεν μ' άφήνει να προχωρήσω...

"Έχω άνάγκη καθαρού άέρος. Θά κατέβω στον κήπο... Έκει, σε μιά άκρη, βρίσκω τη γαλήνη που μου χρειάζεται...

[Άπό τό "Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη]

Συνέχεται.— Συνεγίζω την έξιτόρησι του ιατρούριού μου, της πρώτης νύχτας του γάμου μου.

"Ενώ έκλαιγα άπελπισμένα, με τό πρόσωπο άνάμεσα στα χέρια μου, ο 'Αρτέμις ήρθε άσφαιρα και στάθηκε άπό πάνω μου.

"Εμεινε επί μερικά δευτερόλεπτα άθρονος και τέλος μου έπαι:

— Μά τί έχεις, έπί τέλους, παιδί μου; Είσαι άρρωστη; Ή σου συμβαίνει τίποτε άλλο;

"Ο τόνος της φωνής του με τρούμαξε.

Δεν ήταν πειά γλυκειά και τρυφερή, όπως πρώτα. Ήταν άπότομη και θυμωμένη.

Τι να του άπαντούσα ωστόσο; Μαζεύτηκα περισσότερο στη γωνία που βρισκόμουν και δεν του είπα λέξι.

Αυτό, φαίνεται, τον έρεθισε περισσότερο. "Εσκυψε, μ' έπίσας άπό τό χέρι και μου έπαι, προσπαθώντας να κάμη τη φωνή του ήρεμη:

— Σήκα επάνω, Φλώρα. Μην κάνεις πειά σαν μικρό παιδί. Έλα, κάθισε κοντά μου...

Μουσφιγγε δυνατά τό χέρι κι' άναγκάστηκα να σηκωθώ και να τον άκολουθήσω. Κάθισα σ' έναν μικρό καναπέ, άντίκρυ στό κρεβάτι, και μ' έβλεπε να καθίσω πλάϊ του. Δεν μιλούσε ούτε αυτός, ούτε έγω. "Επαιτα έσκυψε κοντά μου και με ρώτησε:

— Είσαι καλύτερα τώρα;

— Σφούγγισα τά δάκρυά μου και ψιθύρια ένα ξερό «ναϊ».

Αυτό τον εύχαρίστησε.

— Έτσι μπράβο! μου έπαι. Δεν πρέπει να κάνης σαν μικρό παιδί. Δεν είσαι μικρολάτρη. Είσαι μεγάλη, είσαι κυρία τώρα, ή κυρία 'Αρτέμη. Δεν σ' εύχαρισεί αυτό;

— Ναϊ, ψιθύρια πάλι.

— "Ωραϊά!... Λοιπόν δεν θα κλάψης πλέον, δεν είν' έτσι; Θέλω να είσαι εύτυχιόμενη και να γελάς. Γέλασε, άγάπη μου. Σου πηγαίνει τόσο τό γέλιο, πάνω στο θροσερό σου πρόσωπο!... Ναϊ, Φλώρα, θέλω να είσαι χαρούμενη, θέλω να είσαι εύτυχιόμενη. Θέλω νασαι βασιλίσσα εδω μέσα. Ή βασιλίσσα της άμορφιάς, ή βασιλίσσα του σπιτιού μου, του παραδεισιού μας... Άγάπη μου!... "Αφρη με να φιλήσω τά γλυκά σου μάτια... Είσαι τώρα άραϊα έτσι!... Τά βλεφαρά σου είν' άκόμα ύγρά. "Αφρη με να πιώ τά δάκρυά σου, άγγελε μου...

Με τράβηξε άπότομα πάνω στο στήθος του κι' άρχισε να με φιλή στα μάτια.

"Ενοιωσα τότε κάτι σαν βλιγγο, σαν να βυθίζομουν σε βοδρκο, σαν ναπέτα σ' έναν άτέλειωτο κρεμώ...

"Ότσο, δεν ξεβήλωσα τον άποτροπισμό μου. Δάγκωσα τά χείλη μου για να μη ξεφωνάω.

... ..

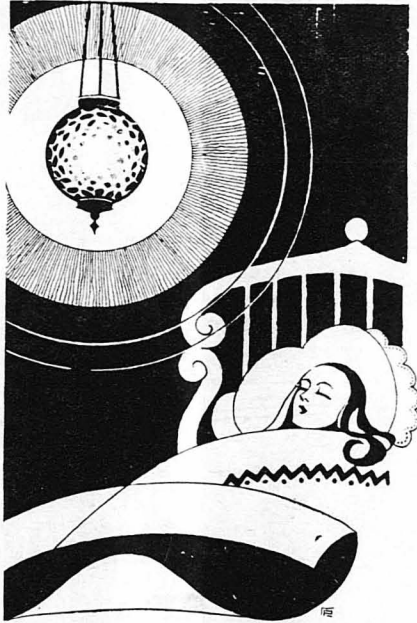
... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Τό καντήλι έριχνε γύρω τό τριάνταφυλλένιο ασπλό φως του...

(Άκολουθεί)